ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ HUGUES DE ROUX

Ο ΛΟΧΙΑΣ ΣΑΛΙΑΝΤ

Ὅλοι ἀγαπούσανε τὸν ἐπιλοχία τοῦ Ἱππικοῦ, τὸν Σαλιάντ, οἱ συντρόφοι του καὶ οἱ ἀνώτεροί του ἂν καὶ ἦταν λίγο ἀνάποδος σᾶν ἔπινε πολύ. Λέγανε πῶς τὰ γονικά του στὸν τόπο του εἰχαν λεφτὰ πολλά, γι' αὐτὸ κι' αὐτὸς γλεντοῦσε διαρκῶς. Σὲ τρία χρόνια γίνηκε ἐπιλοχίας τοῦ Ἱππικοῦ στὸ Ἀλγέρι.

Ἕνα βράδυ ἔπαιζε μὲ τοὺς συντρόφους του. Τὸ πρωῒ ἐπρόκειτο νὰ πάῃ τὸ ἱππικὸ νὰ σταθμεύσῃ στὸν κάμπο. Γιὰ νὰ περάσῃ ἡ πλῆξις στὰ μέρη αὐτὰ τοῦ Ἀλγερίου κάθε κίνησις στρατιωτικὴ γιορταζόταν μὲ γλέντι! Ὁ Σαλιάντ λοιπὸν παράγγειλε σαμπάνια καὶ ἔμειναν πολὺ ἀργὰ κουβεντιάζοντας μὲ τοὺς συντρόφους του, ἀνάμεσα στὶς ἄδειες μποτίλιες. Ὅταν τελείωσε τὸ γλέντι πῆγαν γιὰ ὕπνο... Καὶ τὰ γλυκοχαράματα, μὲ μεγάλη ἀπορία μάθανε οἱ σύντροφοί του πῶς ὁ λοχίας Σαλιάντ πέθανε ἄξαφνα τὴν νύχτα! Μόλις μπῆκε νὰ κοιμηθῇ τὸν ἔπιασε μιὰ ἀνατριχίλα, ἕνας κακοήθης πυρετὸς καὶ σὲ δυὸ ὧρες ξεψύχησε. Ἔπρεπε πρὶν βγῇ ὁ ἥλιος νὰ εἶναι θαμμένος, γιατὶ θ' ἀναχωροῦσε ὁ στρατός.

Ὁ λοχαγὸς ποὺ πῆγε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν διοικητὴ ἔγινε δεχτὸς μὲ ἄγριο βρισίδι, γιατὶ ὁ κ. διοικητὴς ἦταν ἀκόμη γυμνὸς καὶ πλενόταν. Ὁ διοικητὴς ἦταν παλὸς ἀξιωματικὸς,γέρος πειά. Εἴκοσι χρόνων διαμονὴ στὸ Ἀλγέρι καὶ ἡ συχνὲς ἡλιάσεις, τὸν εἶχαν κάνει νευρασθενῆ μέχρι μονομανίας.

Ἄρχισε λοιπὸν νὰ οὐρλιάζῃ :

— Ἀ ! νὰ τὸν πάρῃ ὁ Σατανᾶς! Τῶκανε ἐπίτηδες!... Αὐτὸς ὁ Σαλιὰντ ἦταν πάντοτε ἀνυπόταχτος !... Ναί, ναί,τῶκανε ἐπίτηδες,γιατὶ ἤθελα νὰ φύγω πολὺ νωρίς!.. Γιατὶ ὁ ταγματάρχης τὸν ἄφισε νὰ πεθάνῃ !... Μὰ δὲν θὰ προφτάσῃ νὰ τὸ ξανακάνῃ !... θὰ τὸν βάλω... φυλακή !

Εἶχε φρενιάσει καὶ πλένοντας τὰ πόδια του κατάβρεχε τὴν κάμαρά του.

Ἔπρεπε μόλα ταῦτα νὰ φροντίσουν νὰ θάψουν τὸν ἐπιλοχία.

—Κύριε Διοικητά,ρώτησεν ὁ λοχαγός, τὶ διαταγὰς θὰ δώσω ἐκ μέρους σας ;

— Τὶ ὥρα εἶνε ;

— Τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβ.... Τέλος θάψετέ τον ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ ὑπηρέτης χτύπησε τὴν πόρτα. Ὁ Διοικητὴς φώναξε«ἔμπρός !» μὲ μιὰ φωνὴ τόσο ἄγρια ποὺ ὁ στρατιώτης ἔμεινε μερικὰ λεφτὰ στὸ κατῶφλι διστάζοντας νὰ μπῇ.

— Ποιὸς εἶνε πάλι ; Τὶ συμβαίνει ; νὰ πάρῃ ἡ ὀργή !...

— Διοικητά μου εἶνε ἕνας παπᾶς καθολικὸς ποὺ ζητάει νὰ σᾶς δῇ,κι' ἕνας κύριος, πολιτικὰ ντυμένος, σὰν παπᾶς κι' αὐτός.

— Ἕνας παπᾶς πολιτικὰ ντυμένος ; Τὶ εἶνε αὐτά ; Δὲν θέλω νὰ μὲ σκοτίζουν γιατὶ θὰ τοὺς στείλω στὸν διάβ.... !

Καὶ μισόγυμνος, μὲ τὸ σώβρακο, κρατῶντας τὸ πανταλόνι στὸ χέρι, ὁ Διοικητὴς ἔτρεξε στὴν πόρτα.

Στὸ σκότος εἶδε δυὸ ἀνθρώπους ποὺ περίμεναν. Ὁ ἕνας φοροῦσε ὁλόλευκα σὰν ἀράπης. Ἦταν παπᾶς καθολικὸς ἀπ' τὴν Γκαρντάγια. Μπῆκε, χωρὶς νὰ συγκινηθῇ, χαιρέτησε μὲ σέβας καὶ εἶπε μὲ φωνὴ σοβαρά :

— Διοικητά μου, ἔρχομαι νὰ σᾶς ζητήσω τὴν ἄδεια νὰ διαβάσω τὶς εὐχὲς στὴν κηδεία τοῦ ἐπιλοχία σας.

Ὁ Διοικητὴς χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ κύτταξε τὸ ἄλλο πρόσωπο ποὺ εἶχε μπῆ συγχρόνως μέσα. Αὐτὸς ἦταν ντυμένος ὁλόμαυρα καὶ φόραγε ἄσπρο κολλάρο.

— Ἔρχομαι κι' ἐγώ, κύριε Διοικητά, εἶπε, νὰ διαβάσω τὸν ἐπικήδειο. Εἶμαι ἱερεὺς διαμαρτυρόμενος.

Ὁ Διοικητὴς σταύρωσε τὰ χέρια του, κατακοκκίνισε ἀπ' τὸν θυμό του καὶ εἶπε :

— Αὐτὸ πειὰ μᾶς ἔλειπε ! Πρέπει λοιπὸν νὰ κόψω τὸν νεκρὸ σὲ δυὸ κομμάτια ; Ἦταν καθολικὸς ἢ διαμαρτυρόμενος ὁ λοχίας Σαλιάντ ;

— Κανεὶς δὲν ξέρει, εἶπεν ὁ λοχαγός.

Δὲν περιγράφεται πειὰ ὁ παροξυσμὸς ποὺ ἔπιασε τὸν Διοικητή...

— Πρέπει νὰ μάθουμε...ποὺ νὰ πάρῃ ὁ διά..... αὐτὸ εἶνε δική σας ὑπόθεσις !..Τὶ μὲ σκοτίζετε ;... Καὶ τὶ μὲ μέλλει ἐμένα ἂν ἦταν καθολικὸς ἢ διαμαρτυρόμενος ὁ λοχίας ;

— Θεέ μου ! φώναξεν ὁ καθολικὸς παπᾶς, ὁ μακαρίτης θάτανε καθολικὸς γιατὶ ἐδῶ πλεονάζουν οἱ καθολικοί.

— Δὲν εἶνε ἀκριβὲς αὐτό, ἀπάντησε μὲ πεῖσμα ὁ διαμαρτυρούμενος.

— Εἶνε θρησκευτικὴ πλεονοψηφία, εἶπεν ὁ καθολικός.

Στὴν λέξι αὐτὴ ὁ Διοικητὴς πήδηξε ἀπ' τὸν θυμό του. Πλεονοψηφία ;...«Παπᾶ μου ἐδῶ δὲν ψηφίζουν!... ἐδῶ ὑπακούουν !.. Τέλος πόση ὥρα χρειάζεται γιὰ νὰ θάψετε αὐτὸ τὸ ζῶον ;...»

Ὁ καθολικὸς σήκωσε τὰ χέρια του στὸν οὐρανό :

— Παρακαλῶ, εἶπε, νὰ μ' ἀφήσετε νὰ διαβάσω μιὰ σύντομη εὐχή !.

— Τὰ ξέρω αὐτά !... Περπάτημα μάκρος καὶ πλάτος, γύρω ἀπ' τὸ φέρετρο, ρίξιμο ἁγιασμοῦ... καὶ μουρμουρητά. Δὲν θὰ τελειώσητε ποτὲ ἔτσι.Τὶς ξέρω αὐτὲς τὶς σύντομες εὐχές σας!...

— Ἐγώ, διοικητά μου, εἶπεν ὁ διαμαρτυρούμενος ἅμα τελειώσει ἡ στρατιωτικὴ τιμὴ θὰ τοῦ πῶ δυὸ λόγια στὸν τάφο !..

— Τώρα ναί !... μάλιστα !...προτιμῶ αὐτό. Ἐγὼ θὰ σᾶς κυττάζω καὶ ἅμα σᾶς κάνω νόημα μὲ τὸ χέρι θὰ σωπάσητε. Προσέξετε μὴ τὰ θαλασσώσετε γιατὶ θὰ τὸ πληρῶστε ἀκριβά. Ἐγὼ δὲν ἀγαπῶ τοὺς παπάδες, τὸ ξέρετε... Βιάζομαι ὅμως νὰ φύγω καὶ ξέρω πῶς οἱ παπάδες δὲν τελειώνουν ποτέ...

Ὁ παπᾶς θέλησε νὰ ἀπαντήσῃ μὰ ὁ διοικητὴς ποὺ εἶχε βάλει τὸ ἕνα πόδι του στὸ πανταλόνι ἄρχισε πάλι τὸ βρισίδι !..

— Σιωπή, μὴ κοιτάζετε νὰ μὴ πάρῃ ὁ διάολ..... Σᾶς τὸ εἶπα δὲν ἔχει ἐδῶ πλεονοψηφία...μόνον πειθαρχία ἔχει...

Ἐπενέβη τώρα ὁ καθολικὸς παπᾶς :

— Διοικητά μου, εἶπε, αὐτὴ ἡ ἱστορία πρέπει νὰ τελειώσῃ·θὰ φάλλω ἐγὼ τὸν νεκρὸ σὲ πέντε λεπτά, σᾶς τὸ ὑπόσχομαι...

Ὁ διαμαρτυρόμενος παπᾶς ἐξαγριώθηκε :

— Πῶς εἴπατε ; οὔρλιαξε. Ὁ μακαρίτης εἶταν διαμαρτυρόμενος καὶ θὰ τὸν ψάλλω ἐγώ...

— Ἔχετε λάθος !

— Λέτε ψέματα !

— Εἰσθε ἕνας βλάστημος !

— Εἰσαι ὁ ἴδιος ὁ Σατανᾶς !...

— Ὁ μακαρίτης ἦταν καθολικός !

— Ὁ μακαρίτης ἦταν διαμαρτυρόμενος !..

Ὁ Διοικητὴς ἄφρισε πειά. Ὄρμησε μὲ τὸ πανταλόνι στὸ χέρι πάνω στοὺς δυὸ ἀρασοφόρους καὶ τοὺς πέταξε ἔξω.

— Ἔξω ! Ἔξω ἀμέσως! Καὶ νὰ μὴ ξαναφανῆτε μπροστά μου, ποὺ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος ! Ἔξω ἀπὸ δῶ !... Κι' ἄκου, λοχαγέ ! Ἄκουε, ζῶον ; Νὰ ταφῇ ἄψαλτος ὁ λοχίας Σαλιὰντ καὶ νὰ τὸν βάλῃς καὶ δέκα ἡμερῶν περιορισμὸ γιατὶ μᾶς ἔκαμε ἄνω κάτω μὲ τὸ θάνατό του. Δὲν πεθαίνει ἔτσι στὰ καλὰ καθούμενα ἕνας λοχίας, διάβολε ! ὅταν ἔχει ὑπηρεσία...

Ὁ λοχαγὸς βγῆκε ἔξω σὰν βρεγμένη γάτα.

Οἱ παπάδες τῶχαν βάλει στὰ πόδια ἀλληλοβριζόμενοι.

Κι' ὁ δυστυχισμένος ὁ Σαλιὰντ ἐτάφη ἄψαλτος !...

Hugues de Roux

ΣΑΤΥΡΕΣ

ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΟΥ

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ σὲ χρόνια περασμένα
ἕνας μπαμπᾶς, παιδάκια μου, ἐζοῦσε σὰν κ' ἐμένα,
κ' αὐτὸς ἐπῆρε μιὰ μαμὰ καθὼς καὶ τὴν μαμά σας
καὶ τρία ἔκαναν παιδιὰ ποὺ εἶχαν τ' ὄνομά σας.

Καὶ ὁ μπαμπᾶς ἀπέθανε μὲ δίχως διαθήκη
καὶ τὰ παιδιά του ἔψαχναν νὰ εὕρουν χαρτζιλίκι,
ἀλλὰ δὲν ηὗραν τίποτε παρὰ χαρτιὰ γραμμένα,
ἐφημερίδες μπόλικαις, μιὰ κάλπικη δραχμή,
κ' ἕνα σταυρὸ καθὼς αὐτὸν ποὺ ἔδωσε σ' ἐμένα
ὁ κύριος πρωθυπουργὸς γιὰ δόξα καὶ τιμή.

Καὶ τὰ παιδιὰ μεγάλωσαν σιγὰ σιγὰ κ' ἐκεῖνα
κ' ἐγνώρισαν τοὺς Ἕλληνας, τὸν κόσμο, τὴν Ἀθήνα,
μὰ εἶδαν πῶς κοπάνιζαν καβουρδιστὸν ἀέρα
καὶ τότε πειὰ ἐννόησαν πῶς εἶχανε πατέρα,
ποῦ ἦταν τὸ κεφάλι του γεμάτο ἀπὸ πίτερα,
κ' ἐπέρασαν αὐτοὶ καλὰ κ' ἐμεῖς πολὺ καλλίτερα.

«Θέλετε κ' ἐπιμύθιον, παιδιά μου, νὰ σᾶς πῶ ;...
λυποῦμαι ποὺ σᾶς γέννησα, γιατὶ σᾶς ἀγαπῶ.»

† Γ. Σουρῆς

Στὸ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,, προσεχέστατα

Πῶς δηλητηριάζεται ἡ ἀνθρωπότης. Ἡ κοκαΐνη, ἡ μορφίνη, τὸ ὄπιον ! Ἡ ἱστορία τῶν δηλητηρίων. Ἡ χρῆσις των. Τί γίνεται στὴν Εὐρώπη καὶ στὰς Ἀθήνας κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κάτι ποὺ θὰ σᾶς καταπλήξῃ, θὰ σᾶς συναρπάσῃ.